

Pour éviter de pareils accidents, les plongeurs, en remontant à la vitesse maximum de 20 mètres/minute, effectuent des paliers de décompression dont la durée est fonction de la profondeur atteinte et du temps qu'on y a passé.

Eprouvée déjà par certains à 40 m de profondeur, par tout le monde à partir de 60 m, l'ivresse des profondeurs est liée à la respiration de l'azote sous pression; ce mal se manifeste par une euphorie exagérée, menant aux imprudences les plus graves. Certains plongeurs en arrivent à abandonner en toute inconscience leur embout d'amenée d'air! Un pareil état d'ivresse fut peut-être la cause de la mort de Hope Root qui s'en alla rejoindre définitivement le fond de l'océan. Aussi, vaut-il mieux partir en groupe, plus exactement en "palanquée". Pour se communiquer entre soi, il existe un code de conversation sous-marine: on rassure le voisin en courbant le pouce et l'index en forme de cercle et en relevant les autres doigts, geste que l'on aurait au salon de l'Alimentation pour exprimer sa satisfaction devant une qualité "extra". Contrairement à ce que l'on est accoutumé de croire, les poissons ne sont pas nécessairement silencieux, d'autant plus que l'eau propage fort bien le bruit à 1500 mètres/seconde, tandis que celui-ci se déplace à l'air à 330 mètres/seconde seulement. Le bruit voyage donc mieux et plus loin sous l'eau et le plongeur n'est nullement sourd-muet. Il peut envoyer des signaux sonores. Si l'homme du bateau tire des coups de feu dans l'eau pour rappeler les plongeurs, il sera nettement entendu.

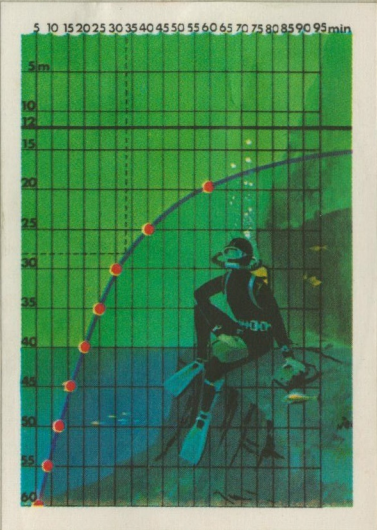
En dépit de toutes les précautions prises, des accidents peuvent encore se produire du fait de l'ignorance et aussi de la peur. Les grandes variations thermiques au cours d'une même plongée, de 33° à 14° par 90 mètres de profondeur, la lumière glauque et surtout la servitude respiratoire peuvent susciter un état de panique qui, tout autant qu'une témérité excessive, met le plongeur en grand danger.

Chacun est moralement obligé de pouvoir apporter les premiers secours au noyé. Lorsque le cas se présente, il faut avant tout vider les bronches: on met le noyé en position inclinée ou mieux, on le suspend par les jambes en nettoyant la bouche et en tirant la langue pour débloquer le pharynx. Entre autres méthodes de respiration artificielle, le "bouche à bouche" est préféré par les médecins. Il s'agit tout d'abord de coucher le noyé sur le dos, la tête renversée pour dégager les voies respiratoires. Pincer ensuite le nez du noyé et souffler l'air à même la bouche à intervalles réguliers (toutes les 10 secondes), en s'interrompant à chaque dégonflement de la poitrine. Tâter le pouls, soulever les paupières pour voir si les pupilles se contractent à la lumière; dans la négative, il y a arrêt du cœur; appliquer alors le massage du cœur par effet de soufflet en appuyant, au rythme cardiaque, sur la partie inférieure du sternum. Nous ne saurions trop recommander de consulter un médecin pour bien comprendre cette méthode qui pourrait un jour nous permettre de sauver une vie humaine.

Pêcheur de perles - Portant de petites lunettes à verres rapprochés pour large champ de vue, le pêcheur de perles peut descendre à 50 m de profondeur et y demeurer 2 min. 30, sans respirer!

Parelvissier - De parelvissier met zijn enge brilleglazen voor een brede gezichtshoek, kan 50 m diep duiken en er 2 min 30 sec blijven zonder ademen!

Pause obligatoire - Après 35 minutes à 30 m de profondeur, il faut 3 minutes d'arrêt à 3 m. Ignorant les paliers de décompression, les scaphandriers du XIXe s. mouraient parfois d'un mal inexplicable.

Verplichte pauze - Na 35 minuten op 30 m diepte dient men alle 3 m te pauzeren gedurende 3 min. Daar deze voorzorg hun niet bekend was, stierven vroeger soms duikers op onverklaarbare wijze.

Om dergelijke ongevallen te vermijden, stijgen de duikers met een maximumsnelheid van 20 meter/minuut naar de oppervlakte en houden halt onderweg, met een duur die afhangt van de bereikte diepte en de tijd die men daar bleef.

De diepteroes die sommigen reeds op 40 m diepte ondervinden en allen op 60 m diepte, staat in verband met het inademen van stikstof onder druk; dit verschijnsel doet zich voor als een overdreven gevoel van welbehagen, waarbij men de grootste onvoorzichtigheden begaat. Sommige duikers gaan zelfs zover dat zij hun luchttoevoerbuis prijsgeven. Dergelijke zwijmeltoestand heeft misschien de dood veroorzaakt van Hope Root die voor goed in de diepte verdween. Daarom is het beter groepsgewijs te duiken. Om mekaar iets mede te delen bestaat er een onderzeese conversatiecode: om iemand gerust te stellen vormt men een kring met duim en wijsvinger en richt men de andere vingers op, zoals men in het Voedingssalon zou doen om zijn tevredenheid uit te drukken over een "extra" kwaliteit.

In tegenstelling met wat men pleegt te geloven, zijn de vissen niet bepaald stom; trouwens wordt het geluid in het water zeer goed voortgeplant, tegen 1500 meter/seconde, terwijl het in de lucht slechts 330 meter/seconde aflegt. Het geluid verplaatst zich dus beter en sneller onder water en de duiker is niet tot stom- en doofheid gedoemd. Hij kan klanksignalen uitzenden. Indien de man in de boot een schot lost in het water om de duikers terug te roepen, zullen dezen hem best horen. Spijts al de genomen voorzorgen kunnen er nog ongevallen voorkomen, wegens onwetendheid en ook wegens angst. De grote thermische variaties, die van 33° tot 14° kunnen gaan op 90 meter diepte, het groene licht en vooral de noodwendigheid van de ademhaling kunnen een paniek teweegbrengen die even zo goed als een overdreven roekeloosheid voor de duiker een groot gevaar betekent.

Iedereen is zedelijk ertoe verplicht de eerste zorgen te kunnen toedienen aan drenkelingen. Wanneer dit zich voordoet, dient men eerst de luchtpijpen te ledigen: men doet de drenkeling met het hoofd naar omlaag hellen of, beter nog, men hangt hem op met de voeten en maakt zijn mond zuiver, waarbij men trekt aan de tong om het strottenhoofd vrij te maken. Onder de verschillende methodes van kunstmatige ademhaling verkiezen de dokters de "mond tegen mond"-methode. Hiertoe dient men eerst en vooral de drenkeling op de rug te leggen met het hoofd achteruit om de ademhalingsorganen vrij te maken. Vervolgens knijpt men de neus van de drenkeling dicht en men blaast met regelmatige tussenpozen (alle 10 seconden) lucht in zijn mond, waarbij men even ophoudt telkens als de borstkas leegloopt. Ook de polsslag nagaan en de oogleden oplichten om te zien of de pupillen zich nog samentrekken door het licht. Indien dit niet meer gebeurt, staat het hart stil en moet men hartmassages toepassen door blaasbalgeffect, het is te zeggen door met het ritme van het hart te drukken op het onderste gedeelte van het borstbeen.

We kunnen jullie niet genoeg aanbevelen hierover de raad van een dokter in te winnen, om nauwkeurig deze methode te begrijpen, waarmee jullie vroeg of laat een mensenleven zouden kunnen redden.

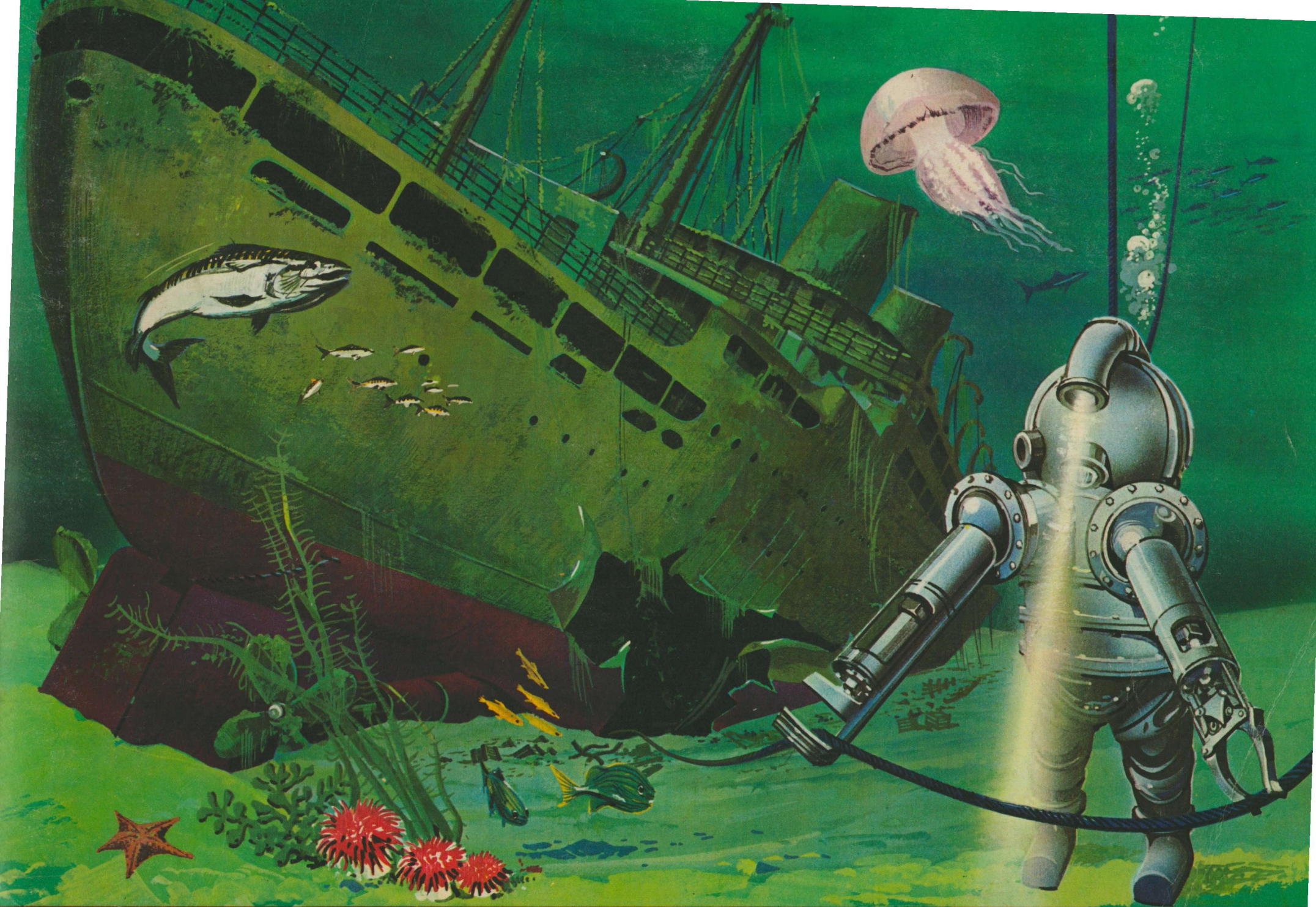
Soins au noyé - Après cette position ventrale qui chasse l'eau avalée, coucher le noyé sur le dos, tête bien en arrière, et pratiquer le "bouche à bouche" en soufflant à intervalles, à même la bouche.

Drenkelingenzorg - Eerst op de buik om het ingeslikte water te verwijderen, dan op de rug, hoofd omlaag en "mond tegen mond" met regelmatige tussenpozen lucht inblazen.

**Wanneer Jacques verschijnt, juichen de kinderen;
elke dag 1.000.000 enthousiaste verbruikers, 1.000.000 opgetogen kenners!**

**Lorsque Jacques paraît, l'enfant applaudit: chaque jour
1.000.000 de consommateurs enthousiasmés, 1.000.000 de connaisseurs ravis!**

la grande énigme des océans
het grote raadsel van de oceanen

JACQUES

presenteert

de OCEANOGRAPHIE

présente

I' OCEANOGRAPHIE